

om hvilken jeg forudsætter som givet, at det ærede Things Medlemmer ikke vide en Smule mere, ligge, som et for os fuldstændig ukjendt Terræn, som jeg ikke skal gaa nærmere ind paa. Jeg skal i Øvrigt følge det Spør, den ærede Forslagsstiller anviste os, og det er at være kort. Jeg kan godt indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg veed, at hvor skyldige jeg end vil gjøre mine Udtalelser, vilde de dog ikke lede til, at den Beslutning, som ærede Medlemmer have taget, derved vilde blive frafalden. Jeg kan derfor for mit Vedkommende nøies med at udtale, at det Standpunkt, som jeg og mine Meningsfæller staa paa lige overfor det her foreliggende Forslag, er, at vi ved dette Forslags Fremkomst se et Forsøg paa i Stedet for en Rigsretsdom at sætte en Folkethingsdom eller en Folkethingsflertals Dom over Regjeringens hele Fremfærd fra 1ste April d. A. Det er netop, fordi vi se et saadant Forsøg deri, at vi stemme imod det, og vi stemme ydeligere imod det fordi vi betragte det som værende lidet stemmende med Folkethingets Værdighed at vedtage en Beslutning, om hvilken Enhver forud veed, at den kun er et Slag i Luften uden nogenstomhelst retlig Betydning. Der- til skal jeg indskrænke mig.

Mourad: Jeg kan ikke nægte, at det i høi Grad forundrer mig, at Ministerbæn- kene staa tomme. Man havde Grund til at vente, at den Minister, der har Ansvar for den kongelige Resolution, dog vilde have gi- vet Møde og vilde have forsvaret sin Hand- ling. Det er imidlertid ikke sket, og nu maa vi nøies med det Forsvar, som blev fremsført af den sidste ærede Taler, og det forekommer mig virkelig ikke, at det var meget tilfreds- stillende. For det Første maa vi dvæle ved Bestaffenheden af den kongelige Resolution. Den fremgaar tydelig af, hvad der er med- delt os. Der siges, at den ovennævnte i Statsraadsrådet den 26de Januar faldne kongelige Resolution lyder saaledes. Det er altsaa en Resolution, der er falden i et Stats- raadsråd, det er ikke en Resolution, der er fremkommen efter en Indstilling; men den er falden i et Statsraadsråd; det er en mundt- lig Resolution, og der staa aldeles ikke, hvilken Minister der bærer Ansvar. Mig forekommer det at være i høi Grad beklage- ligt, at man saaledes har studt Hs. Maje- stæts Ansvar frem, uden at dække ham med nogen Ministers Ansvarlighed. Det er et Skridt lige overfor Kongen, som vi paa in- gen Maade kan billige. Hvad dernæst selve Indholdet af Resolutionen angaar, da er det

for det Første mærkeligt, at der ikke er taget nogen Bestemmelse om, hvorvidt Skatter maa opkræves eller ikke, det staa hen aldeles uaf- gjort; tør Skatter opkræves, eller tør de ikke opkræves? Der er ingen Bemyndigelse til at opkræve Skatter, thi der er ikke nogen Finantslov vedtaget, hverken en paa ordinær Maade vedtagen, og heller ikke nogen fore- løbig Finantslov, thi den er forkastet. Alt- saa, der er aldeles ikke nogen Hjemmel, hvor- paa det støtter sig, at Skatterne maa opkræ- ves. At man nu, uagtet det i Grundloven hedder, at Udgifter skulle bevilges gennem en Finantslov, tager dem uden videre, naar det er nægtet af dette Thing, forekommer mig aabenbart ikke stemmer overens med Grund- loven. Jeg tilstaa, at jeg havde ventet, at Regjeringen, da den foreløbige Finantslov blev forkastet — jeg stiller mig aldeles hen paa Ministeriets Standpunkt — havde op- løst dette Thing, og saa, naar det var sket, havde udstedt en provisorisk Finantslov; thi naar man stiller sig paa Ministeriets Stand- punkt, vilde der jo kunne anføres Grunde derfor. Men at man uden at foretage no- gen Dødsning, uden at udstede nogen provi- sorisk Finantslov, hvilket man jo ikke kan gjøre, naar Rigsdagen er samlet, desuagtet lader Kongen give en Bemyndigelse, udklækket af en ministeriel Ansvarlighed, til at afholde løbende Udgifter, det er og forbliver for mig aldeles uforklarligt. Den ærede sidste Ta- ler paastod, at man ikke turde udtale nogen Dom, fordi det var Rigsretten, der dømte. Jo, det er os i Sandhed tilladt at udtale vor Mening her; det er underligt, at den ærede Rigsdagsmand ikke kan forstaa For- skjellen mellem, at vi udtale vor Mening, og en Rigsretsdom; vi gjøre ikke vor Mening til en Dom; vilde vi gjøre den til en Dom, maatte vi kunne fastsætte Straf for Ministe- ren, og saa maatte vi anse denne Udtalelse for at burde eksekveres. Men der er jo ikke Tale om noget Saadant. Hvad er dog det for en besynderlig Misforstaaelse, at gjøre dette Things Udtalelse til en Dom, at den skal anmasse sig at være en Rigsretsdom? Det er der ikke Tale om, nei, der er Tale om, og den Berettigelse have vi, at udtale vor Mening om det foreliggende Spørgs- maal, udtale den klart, tydeligt og bestemt. For mig staa det, som om der ikke længere kan være Tvivl om, at Grundloven ligger knust, og at en ny Absolutisme er indført. Paa den, der for 46 Aar siden begyndte at arbejde for den konstitutionelle Frihed, kan det ikke andet end gjøre et dybt og smerteligt Indtryk at se den nærværende Tingenes Til- stand. Jeg tilstaa, at jeg priser dem som